

Tot elkaars dienst

Marcus 10:32-45

Ds. Folly Hemrica was hier en nam u niet mee naar Marcus, maar naar de bajes en David. In de Bergkerk preekte ik over de man die vraagt wat hij moet doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven. Het Schriftgedeelte dat vooraf gaat aan het vandaag gelezene. Jezus' antwoord klinkt hem onthutsend bekend in de oren: 'Je kent de geboden. Pleeg geen moord, pleeg geen overspel, steel niet, leg geen vals getuigenis af, bedrieg niemand, toon eerbied voor je vader en moeder'. De man zegt dat hij dat van jongs aan heeft nageleefd. Dan zegt Jezus: één ding ontbreekt. Ga naar huis, verkoop alles, geef het geld aan de armen en je zult een schat in de hemel bezitten. Kom dan terug en volg mij'. Terneergeslagen vertrekt hij: hij had namelijk vele bezittingen. Niet alleen hij is geschrokken: de leerlingen ook,. Jezus ziet het en zegt: Wat is het moeilijk voor rijken om het koninkrijk van God binnen te gaan! Het is gemakkelijker voor een kameel door het oog van een naald te gaan, dan voor een rijke om het koninkrijk van God binnen te gaan. Ontzet zijn de discipelen! 'Wie kan dan nog gered worden?'

'Bij mensen is dat onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk', zegt Jezus dan.

Onze lezing van vandaag moet in het licht van dit voorgaande gehoord worden. In alle evangeliën wordt steeds weer verteld dat de discipelen er weinig van begrijpen. Petrus wil Jezus van het lijden afhouden. De discipelen maken ruzie over de eerste plaatsen en vanmorgen vragen Jakobus en Johannes wie er naast Jezus mag tronen in zijn glorie!

Het is duidelijk dat Marcus ons geen onbevreesde zendingsspioniers tekent die Jezus wel even door dik en dun zullen volgen. Zeker, ze verlangen naar het Koninkrijk, maar het onderwijs van Jezus brengt hen eerder in verwarring dan dat het vertrouwen wekt. Staan zij daarin alleen? Of herkennen wij onze eigen aanvechting daarin. Wie wil niet dat er vrede komt onder de mensen, dat ziekte is weggedaan, dat rivieren van leven brengend water de wereld tot een paradijs maken? Maar ondanks die grootse vergezichten blijkt het al *in het leven van elke dag* een heel karwij de vrede te bewaren en niet slechts op eigen voordeel uit te zijn. Dat geldt voor verhoudingen binnen de geloofsgemeenschap, voor je relatie, voor de prioriteiten in je leven. 'Bij de mensen is het onmogelijk' – zegt Jezus. Momenteel hoor je regelmatig over bekende Nederlanders die een burn-out hebben of anderszins vastgelopen zijn, in drank of andere verslavingen. Dan pas krijgen ze zicht op het geheim, de rijkdom van het leven. Mensen binnen en buiten de kerk komen tot die ontdekking: we redden het niet. Volgelingen van Jezus moeten ook éérsst echt beseffen: we staan met lege handen!

Wat moet ik doen, vroeg de man die vele bezitting had. We denken er met onze doenerigheid wel te komen. Om te beginnen moet hij, net als wij, **het gewone** doen! En let eens op: in Jezus' samenvatting van de geboden gaat het helemaal om de onderlinge relaties! Het is het kleingeld van de liefde. Paulus schrijft in Rom. 13:8 Wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld!

Maar het is juist op het vlak van de liefde dat ons onvermogen blijkt, zoals ik net al zei. Je valt jezelf tegen, valt anderen tegen. Jezus vroeg geen 'extra' aan de man met veel bezittingen. Hij zegt alleen: als het Koninkrijk je ernst is dan volg je Mij!

Want: bij God zijn alle dingen mogelijk. Struikelaars op weg naar het Koninkrijk zijn wij – maar Zijn roep/zijn liefde wekt in ons het vertrouwen dat op die weg onze levensvervulling ligt. Is het jullie opgevallen hoezeer Jakobus en Johannes op de man met vele bezittingen lijken. Zeker, zij hebben alles opgegeven om Jezus te volgen. Maar... hebben ze alles wel opgegeven? Of houden ze hun 'offer' achter de hand om dat als afkoopsom op tafel te kunnen leggen: 'Mogen we de eerste plaatsen?' De man werd geblokkeerd door zijn vele bezittingen. En zij... zij azen op aanzien en invloed in Gods nieuwe wereld. En als de andere leerlingen horen wat ze vragen, worden ze woedend: gaan de ereplaatsen nu aan hun neus voorbij?

Het antwoord van Jezus is ontvullend: Hij gaat daar niet over! Gekomen om ons te dienen is hij. Het woord 'dienen' roept bij ons direkt de associatie op van 'bediende zijn', diaconie, serviel, 'zijn leven was dienen'. Maar achter het 'de mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden' horen we wat 'dienen' is: zijn leven te geven als losprijs voor velen. Mensen moeten bevrijd worden van machtsmisbruik en de behoefte anderen eronder te houden.

Maar zo mist een mens zijn bestemming. Jezus wil ons bevrijden uit die innerlijke verslaving die ons ziek maakt. De medemens is geen concurrent, hij/zij hoeft niet de prijs voor ons geluk te betalen. Jezus geeft zijn leven als (losprijs/lutron: vrijkopen van een slaaf). Het gaat hier niet allereerst over het kruis en het verzoenend offer. Zo is het vaak gelezen. Kern van deze metafoer, die we ook bij Paulus vinden, is dat Jezus zich met alles wat in hem is inzet om ons te bevrijden uit wat verslaaft en kapot maakt. Dát is zijn dienst en zo wil Hij dat wij elkaar dienen. Dienen is niet soft, het is inzet, strijd! Zoals we vroeger spraken over 'dienstplicht': de vrijheid bewaren, wat de vrijheid bedreigt weerstaan.

Zijn beker drinken, met zijn doop gedoopt worden. 'Kun je dat?' Wat kennen mensen zichzelf slecht: 'Yes, we can!', zeggen Jakobus en Johannes. Of ze het kunnen laat Jezus in het midden: Jullie *zullen* de beker drinken en de doop ondergaan die ik zal ondergaan. Het is typerend dat Marcus geen doopopdracht kent: het geleefde leven is de doop! In de doop wordt het hele geloofsleven uitgebeeld: Ondergaan, afwassen, gezegend worden en gaandeweg leren wat navolging is.

Geloven doe je niet om er beter van te worden of je - moreel of financieel - boven anderen te verheffen. Jezus vraagt Zijn discipelen dan ook niet of ze God willen dienen, maar zegt dat de discipelen elkaar moeten dienen! Er is niets vreugdevollers dan anderen te helpen vrij te worden.

